

ใบงานที่ ๑๔ เรื่อง เรื่องสั้นสะท้อนแนวคิด
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง โน้มน้าวใจให้เชื่อถือ
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๔ เรื่อง สุกสันต์กับเรื่องสั้น (๒)

รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๒๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนวิเคราะห์แนวคิดจากเรื่องสั้นเรื่อง ซอยตัน ตามหัวข้อที่กำหนดให้ถูกต้อง

ซอยตัน

ต้นปี ๒๕๔๙ ฉันกับสามีตัดสินใจกู้เงินมาซื้อบ้านหลังแรกของเรา เป็นทาวน์เฮ้าส์มือสองในหมู่บ้านเก่าที่สร้างขึ้นเมื่อยี่สิบปีก่อน

บ้านของเราอยู่ในซอยตัน กลางซอยมีต้นมะขามยืนต้นค้ำออกไปเกือบครึ่งถนน แร่ร่มเงาทาบทับลงพื้นถนนคอนกรีตสีเทาอันเรียกรวดด้วยใบแก่ที่ร่วงพรุ

ฉันหลงรักซอยนี้ตั้งแต่แรกเห็น และยังคงรักตราบนานวัน แม้ว่าจะในเวลาต่อมาจะมีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย จนกลายเป็นพื้นที่แห่งความขัดแย้งและเกลียดชังมายาวนานนับสิบปี

ช่วงปีแรกชีวิตในซอยตันของพวกเราผ่านไปอย่างราบรื่น แม้ไม่ค่อยสงบสุขเท่าไรนัก

ย่างเข้าปีที่สอง ซอยตันของเรามีสมาชิกใหม่ย้ายเข้ามา หัวหน้าครอบครัวชื่ออนันต์ การมาอยู่ของผู้มาใหม่แปรเปลี่ยนบรรยากาศและสภาพแวดล้อมภายในซอยตันไปอย่างสิ้นเชิง ซอยที่เคยโปร่งโล่งกลายเป็นแออัดด้วยทั้งจำนวนรถและคนที่เพิ่มขึ้น ได้ต้นมะขามที่รุ่มรื่นแปรสภาพไปเป็นลานตัดเหล็ก เสียงตัดเหล็กจะดังขึ้นตั้งแต่สายไปจนกระทั่งบ่ายคล้อย ครั้นตอนเย็นก็ถึงเวลารวมพลของเหล่าสมาชิกวงเหล้า เสียงดังโหวกเหวกโวยวาย จนฉันทำงานไม่ได้ต้องได้ลงไปขอให้เบาเสียง แต่ก็ได้รับคำพูดที่หยาบคายจากอนันต์กลับมา ทำให้บ้านของฉันกับอนันต์เกิดการบาดหมางกันตั้งแต่วันนั้น ความเกลียดชังได้ทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งต่างฝ่ายต่างไม่พูดคุยกัน

ไม่นานนักก็เกิดมหาอุทกภัยครั้งใหญ่ขึ้น ซอยตันได้รับผลกระทบอย่างหนัก ผู้คนต่างอพยพออกนอกพื้นที่ เมื่อน้ำลดทุกบ้านก็กลับมาทำความสะอาดช่วยเหลือกัน ต่างฝ่ายต่างลืมเรื่องที่ทะเลาะกันไปชั่วขณะ

หลายปีต่อมามีเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายในซอยตัน ทั้งดีและร้าย จนกระทั่งขึ้นปีที่สิบสอง ระยะเวลาที่เสียงตัดเหล็กเงียบหายไปพักใหญ่ เป็นช่วงเศรษฐกิจซบเซา อนันต์มีแต่งานเล็ก ๆ และบางครั้งก็เว้นช่วงไปนาน คนงานถูกส่งกลับบ้านเกิด บางคนก็แยกตัวออกไปอยู่กับผู้รับเหมาเจ้าอื่น อนันต์คล้ำขึ้นเพราะต้องทำงานกับลูกชายสองคน เคราะห์ซ้ำกรรมชดภรรยาป่วยเป็นมะเร็ง เขาต้องขายรถกระบะไปคันหนึ่งเพื่อมารักษาภรรยาและค้าจุนครอบครัว ยายสร้อยร่างกายไม่แข็งแรงเหมือนเดิม จึงอำลางานก่อสร้างแล้วกลับไปบ้านที่สกลนครพร้อมกับตาดำ กลับไปใช้ชีวิตบั้นปลายที่บ้านเกิด สมาชิกเริ่มหายไปจากซอยตันทีละคนทีละคน

ในวันที่ขอยตันเป็นอย่างที่ฉันคาดหวังไว้ มันกลับเหงาหงอยไร้ชีวิตชีวา หลายครั้งที่ฉันพบว่าตัวเองคอยเงี่ยหูฟังเสียงตดเหล็ก เพราะมันคือเสียงสัมมาอาชีวะ เมื่อไรที่ดั่งขึ้นหมายถึงคนทำงานอีกหลายชีวิตจะได้มีอยู่มีกิน

นานหลายเดือนที่ความระส่ำระสายของชีวิตอันมีขึ้นมีลง ได้พัดพาผู้คนในขอยให้หายหน้าหายตาไป เหลือแต่ครอบครัวเราที่ยังอยู่โยงเฝ้าขอย ฉันบอกสามีว่ารู้สึกเหมือนคนในขอยเรากำลังประสบกับคราวเคราะห์ที่รุนแรงไม่แพ้ทุกภยันปี ๒๕๕๔ แต่ละบ้านต้องแตกกระสานซ่านกระเซ็นกันไปคนละทิศละทาง แต่ฉันเชื่อว่าเมื่อวิกฤตครั้งนี้ผ่านพ้นไป เมื่อทุกชีวิตได้หวนกลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้ง เราจะทะเลาะกันน้อยลง และถึงแม้ว่าจะมีความขัดแย้งไม่ลงรอยกันเกิดขึ้นอีกในวันข้างหน้า ฉันก็รู้วิธีที่จะก้าวข้ามมันไป เพราะเราอยู่ด้วยกันมานานแล้ว

น่าเศร้าใจ ที่ความปรารถนาของฉันไม่มีวันจะเป็นจริงขึ้นมาได้ เพราะคนบางคนจากไป แล้วไม่มีโอกาสได้กลับมา...

หนังสือรวมเรื่องสั้นโลกที่เราทิ้งไว้ข้างหลัง : ปาริชาติ คุ่มรักษา

แบบฝึกหัดวิเคราะห์เรื่องสั้นเรื่อง ขอยตัน

ชื่อเรื่อง

.....

ชื่อผู้เขียน/ที่มา

.....

จุดมุ่งหมายของผู้แต่ง

.....

.....

สาระสำคัญ

.....

.....

.....

.....

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....